

עפ"ת 56474/03/22 - בלאל אבו גאזי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 56474-03-22 אבו גאזי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 517461217

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער בלאל אבו גאזי
נגד
משיבה מדינת ישראל
המערער באמצעות עו"ד חטיב ג'ואד
המשיבה באמצעות עו"ד נלי מאני

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית משפט לתעבורה בפתח תקוה בהמש 8852-01-22 (כב' השופטת א' בועז) מיום 15.3.22 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 18.1.22 להארכת מועד להישפט בגין דוח מהירות מיום 3.5.20, שנשלח בדואר רשום ביום 7.6.20, לתשלום עד יום 6.9.2020.

ב"כ המערער טען בבקשתו כי המערער שלח כשנה וחצי קודם לכן בקשה בדואר רשום למשטרת ישראל להסבת הדוח על שם בתו, בצירוף תצהיריהם של המערער ובתו, שנערכו על ידי ב"כ המערער - ב"כ המערער טען כי מסמכי ההסבה שנערכו במשרדו אבדו בעקבות ניקוי המשרד - ואולם ביום 11.1.22 התברר למערער כי רישיון הנהיגה שלו נשלל ל- 3 חדשים בשל ניקוד שנזקק לחובתו בין היתר, בשל הדוח הנדון, והתברר לו כי הסבת הדוח לא בוצעה.

עוד צוין בבקשה כי הקנס בגין הדוח שולם על ידי בתו של המערער, לפי שבוצעה ההסבה. לבקשה צורפו תצהירה של הבת, סאלי, לפיו שולם הדוח ללא ידיעת המערער "מאחורי גבו" של המערער.

בית המשפט קמא קבע בהחלטתו כי מהודעת המשיבה עלה כי הדוח שולם ביום 24.11.20, וכי הטענה כי הקנס שולם בשגגה אינה מצדיקה הארכת מועד; עוד צוין כי הגשת הבקשה כשנה וחדשיים לאחר מועד התשלום "מעלה חשש" כי הבקשה נועדה לשחרר את המערער מעול אמצעי התיקון.

במסגרת הערעור נטען כי בית המשפט קמא לא קיבל תגובת המשיבה בטרם ניתנה החלטתו, ואף לא התייחס לתצהירו של ב"כ המערער כי הוא זה אשר ערך את מסמכי ההסבה למערער במועד. עוד צוין כי בתו של המערער שהרכב היה ברשותה, שילמה את הקנס בשל פחדה מאביה.

אין אני רואה מקום לקבלת הערעור.

טענת המערער בפני בית משפט קמא כי הוכנה בקשה להסבת הדוח שנשלחה בדואר רשום למשטרת ישראל, ונחתמו תצהירים בעניין ההסבה כשנה ומחצה לפני הגשת הבקשה לבית משפט קמא, התבססה על תצהירים שהוצגו בפני בית משפט קמא. אכן, ביום 17.5.22, יום לפני שמיעת הערעור, הגיש ב"כ המערער לתיק בית המשפט, ללא בקשה נלווית, שני מסמכים אחרים שלא הוצגו בבית משפט קמא, אותם איתר לטענתו לאחר "**חיפוש רבים**"; האחד, תצהירה של סאלי שנערך לכאורה ביום 5.7.20 לפיו היא זו שנהגה ברכב ומבקשת את הסבת הדוח, וכן אישור על משלוח דואר רשום למשטרת ישראל מיום 6.7.20. ב"כ המערער טען כי יש באלה כדי להצביע על כך שהוגשה בקשת ההסבה במועדה.

אין אני רואה מקום ליתן משקל לראיות אלה. ראשית אציין, כי הצגת ראיות חדשות בשלב הערעור, מנוגדת לעקרונות סופיות הדיון, ומדובר במסמכים שניתן היה מטבע הדברים לאתרם במשרדו של ב"כ המערער עוד במועד הצגת הראיות בפני בית משפט קמא, ובמהלך החדשים הארוכים שנקפו מאז, ולא ניתן כל הסבר ממשי מדוע לא ניתן היה למצוא עובר להגשת הבקשה לבית משפט קמא.

בנוסף, אין אני מוצא גם ערך ראיתי במסמכים שהוצגו; ראשית אציין, כי מאישור משלוח הדואר הרשום שהוצג לראשונה בפניי, לא עולה זיקה ברורה למערער, לבד מרישום שמו בכתב יד על ידי ב"כ המערער, וכאמור עלה בפני בית משפט קמא כי לא הגיעה למשטרת ישראל כל בקשה הנוגעת למערער. שנית אוסיף, כי הטענה בקשר להסבת הדוח עלתה גם בפני משפט קמא, ואולם בית משפט קמא קבע, נוכח הוראת סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, כי רואים בתשלום הקנס הודאה באשמה, הרשעה ונשיאה בעונש. בנסיבות אלה, נדרשים ביתר שאת, נימוקים מיוחדים, כדי לאפשר הארכת מועד להישפט לאחר תשלום הקנס. בענייננו נטען כי הקנס שולם ללא ידיעתו של המערער, ואולם לא ניתן הסבר לנסיבות התשלום שבוצע אף הוא מעבר למועד הסופי לתשלום שנקצב על פי הרישום בדוח, ולא ניתנה כל הבהרה מדוע בוצע התשלום חרף הגשת הבקשה להסבה, כנטען על ידי המערער.

כפי שכבר נפסק אין נפקות לטענה כי הקנס שולם בידי בתו של המערער ולא על ידי המערער עצמו שהיה מודע לקיומו של דוח העבירה (וראו בעניין זה, רע"פ 2937/17 **גיל פלדמן נ' מדינת ישראל** 2.4.17), ולנוכח השיהוי הניכר בהגשת הבקשה להארכת מועד לבית משפט קמא, למעלה משנה לאחר תשלום הקנס, יש ממש בקביעת בית משפט קמא כי המניע להגשת הבקשה בעיתוייה, נטוע בהצטברות הנקודות הנזקפות לחובת המערער.

בנסיבות אלה, נדחה הערעור.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ז אייר תשפ"ב, 18 מאי 2022, בהעדר הצדדים.

